26/01/2024

Ιωάννης Κουρεμπελές: Βιανθρωπισμός και παραθρησκεία

/ Γνώμες

Είναι γεγονός ότι μετά από μία μακρά περίοδο, όπου περιορίστηκαν ανθρώπινες ελευθερίες χάριν «υγείας», ο σύγχρονος άνθρωπος είχε να θεωρήσει τη σημασία των δικαιωμάτων του ενώπιον του υπαρξιακού φόβου. Από την άλλη πλευρά ο «δικαιωματισμός», ως σύστημα προσπορισμού δικαιωμάτων, έρχεται βήμα-βήμα με άλλα δόντια να δείξει τον χαρακτήρα του.

- **Γράφει ο Ιωάννης Κουρεμπελές, Καθηγητής Δογματικής Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ**

Πρώτιστα, βέβαια, ξέσπασαν νεωστί επί γης νέοι πόλεμοι, για να θυμίζουν την ανθρώπινη διάσταση της ιστορίας και να απαξιώνουν τη θεανθρώπινη. Ο πόλεμος

και η κατοχή ήρθε και αυτός στο προσκήνιο ως «δικαίωμα». Η βία του πολέμου ξαναπρόβαλε ωσάν να πρόκειται για «φυσική» συμπεριφορά του ανθρώπου που πρέπει να θυμάται την ιστορία ως δική του.

Ο βι(ο)άνθρωπος (ο άνθρωπος που οικειώνεται ως βιολογικό ον ανελεύθερα τη βία), αδιάφορος για την ελευθερία, παρατηρεί σήμερα ως θεατής την «κατοχή» του, εφόσον έχει ο ίδιος συνηθίσει την κατοχή ως πλαίσιο ύπαρξης στο οποίο πρέπει να ασκηθεί για να βιοποριστεί, απαξιώνοντας τη σημασία της Ανάστασης του βίου υπέρ της ζωής. Κατέχεται καταρχήν πλέον από «θρησκειο-επιστημονική» δεισιδαιμονία και έχει πάρει ανόητα μακρινή απόσταση από την ανεξουσίαστη ειρήνη. Η δεισιδαιμονία τούτη, μάλιστα, είναι το πέπλο που επιχειρεί συνεχώς να κηρύξει την «αλήθεια» μέσα από την άσκηση του ψέματος στην πράξη. Εν προκειμένω η «επιστήμη» γίνεται «θρησκεία» και η «θρησκεία» γίνεται «επιστήμη». Το ένα μέγεθος περιβάλλει το άλλο ανάλογα με την περίσταση. Αντίπαλός τους είναι πάντως μόνιμα η Αλήθεια.

Θεωρώ ότι ο χριστιαν-ισμός, ως θρησκεία, χωρίς πλέον θρησκευτικότητα, συμφιλιώθηκε στη νεωτερική εποχή με τον κομμουνιστικό καπιταλισμό και τη θρησκειοποιημένη «επιστήμη». Έτσι, στη σύγχρονη εποχή, την εποχή μας, η «επιστήμη» αγαπάται ως θρησκεία και θέλει να επιβάλει το τελετουργικό της μέσω της «πολιτικής». Η «νέα θρησκεία» έχει στην «αγία της τράπεζα» τη θρησκειοποιημένη επιστήμη ως μοχλό για την ορίζουσα τον ανθρώπινο βίο πολιτική.

Εδώ, στο πλαίσιο της εργαλειοποίησης της θρησκευτικής ανάγκης, στο «ιερό» ενός νέου «θρησκεύματος», μπορούν να περιχωρούνται όλες οι επί μέρους θρησκειοποιημένες επιστήμες που πλέον δεν χρειάζεται να εκζητούν λόγο Αληθείας. Το ex lege ψέμα της θρησκειοποιημένης επιστήμης, που πήρε τη θέση της επιστημονικοποιημένης θρησκείας κατά τη νεότερη και σύγχρονη εποχή, έρχεται συνεχώς να διαφημίσει την απόλυτη κυριαρχία του.

Τοιουτοτρόπως, το ψέμα θεωρείται, από τον «κόσμο» που πιστεύει στη «νέα θρησκεία», ως μία φυσική πραγματικότητα. Πράγματι, στη δυτική χριστιανική κοινωνία, στην «κοινωνία» μας, η «θρησκεία του Χριστού» (η θρησκεία, δηλαδή, που ο Χριστός θεωρείται ως απλός άνθρωπος και όχι ο ίδιος ο Θεός) παραχώρησε τη θέση της στη «θρησκειοποιημένη επιστήμη», ζητώντας ως αντάλλαγμα να συνυπάρχει ως θρησκευτικό σύστημα στα επί μέρους συστήματα («δόγματα») της ανωτέρω «επιστήμης»-παραεπιστήμης.

Το ψέμα, μάλιστα, δείχνει τόσο μεγάλο και εκφοβιστικό, ακριβώς διότι ιεροποιείται μέσα στο θρησκειοποιημένο τελετουργικό της «νέας θρησκείας» που

ποντάρει συστημικά να εκφοβίζει τον άνθρωπο με τον φόβο του θανάτου. Ο φόβος απευθύνεται στον όχλο, εκεί όπου παζαρεύεται όσο-όσο η επιβίωση. Η μετοχή στην Αλήθεια, και η έκφραση αυτής της μετοχής από τους μετέχοντες αυτή, είναι για τη «νέα θρησκεία» άκρως ενοχλητική. Ενοχλείται, η «νέα θρησκεία», διότι θέλει ανενόχλητα να πείσει τον σύγχρονο άνθρωπο να «κοινωνήσει» την παραβίαση του Συντάγματος της Αλήθειας και να μην εκζητά την κοινωνία στον αληθεύοντα Λόγο που δεν κατέχεται από το ανθρώπινο ον.

Δεν είναι συμπτωματικό που στον καιρό θρησκειοποίησης της «ιοασθένειας», στον τόπο μας, στοχεύθηκε κυρίως από «θεολόγους» η ίδια η Θεία Ευχαριστία της ορθόδοξης εκκλησιαστικής εμπειρίας, για να διαφθαρεί η σημασία της. Στοχεύθηκε παραφθορικά η μυσταγωγία της Κοινωνίας των ανθρώπων με τον πάροχο της Αληθείας προαιώνιο Λόγο, ο οποίος μελίζεται και δεν μερίζεται.

Πράγματι, **ο Μετεχόμενος Ξένος**, δεν κατέχεται από τους ανθρώπους. Το δικαίωμα της μετοχής στον μη πεπερασμένο Λόγο ερχόταν πάντα σε αντίθεση με τον θρησκειοποιημένο επιστημονισμό που ήθελε κλειστές τις άγιες Τράπεζες, τον τόπο, δηλαδή, όπου συγκαταβαίνει αυτοδύναμα ο μετεχόμενος Λόγος της Αληθείας. Μετέχοντας, όμως, τον Λόγο της Αληθείας νιώθεις ότι κανείς κτιστός άνθρωπος δεν κατέχει τον λόγο της απόλυτης γνώσης ούτε των κτιστών (και υπαρχόντων πριν τη γέννησή μας) στον κόσμο πραγμάτων. Νιώθεις ότι η πραγματική επιστήμη είναι ανοιχτή στη γνώση που δεν κατέχεται, αλλά μετέχεται και έτσι προοδεύει (απροσωπόληπτα) υπέρ του ανθρώπου.

Ο «πανδήμιος πόλεμος», όμως, βρίσκει πάντα τα εξαρτήματά του. Ξεθεμελιώνει συντάγματα των γραμμένων με τίμιους αγώνες φιλάνθρωπων δικαιωμάτων των ανθρώπων, για να προβάλλει ψευδοδικαιώματα ως δήθεν πραγματικά δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τη θρησκειοποιημένη επιστήμη που δήθεν κατέχει την αλήθεια, ενώ στην ουσία αυτή γίνεται εργαλείο για τις κατά βούληση διαφθορικές αποδομήσεις της αληθούς γνώσης, η οποία, ευτυχώς, δεν κατέχεται.

Ευτυχώς, μάλιστα, που η όντως λειτουργική γλώσσα φωνάζει ακόμη: «Ευλογητός ει, Κύριε, δίδαξόν με τα δικαιώματά Σου». Δυστυχώς, όμως, η θρησκειοποιημένη επιστήμη, και ο -δήθεν επιστημονικός- γνωστικισμός της, λειτουργεί στο «ιερό» της ως «κράτος ασφάλειας» που έχει, βέβαια, τους «φύλακές» του. Είναι το δικό της «ιερατείο», αυτό της «νέας θρησκείας», που είναι τόσο «παλιά»... κι απρόσωπη!

Ο καπιταλιστικός κομμουνισμός, πάντως, μιας και παραπάνω ανέφερα τον όρο αυτό (αντίστροφα), ως συγκεχυμένο πλέον σύστημα άσκησης εξουσίας, προκρίνει ως «θεό» του την άδεια ζωή, την άδεια κοινωνία. Ως μία παραθρησκεία σε ένα

εμπορικό κλίμα ειδωλικών θρησκειοποιήσεων, αδιαφορεί επιδεικτικά για την ελευθερία ως πόθο βαθύ του ανθρώπου για τον άνθρωπο, όπως δηλαδή θα έγραφε με «μέλαν αίμα» ο Ρωμανός ο Μελωδός («Νικώμαι διά τον πόθον, ον έχω προς τον άνθρωπον»).

Υπάρχει, λοιπόν, πνευματικό μελάνι και δεν χρειάζεται να χύνεται ανθρώπινο αίμα από τους πολέμους που ανοίγουν παντού και πάντα οι εξουσιαστές των ανθρώπινων παθών. Ωστόσο, οι μάρτυρες της Αληθείας καλούνται, παντού και πάντα, να μαρτυρήσουν, γιατί κανείς δεν μπορεί να μαρτυρήσει για τον μάρτυρα! Όπως κανείς δεν μπορεί να σωθεί μόνος του. Γιατί η σωτηρία είναι κίνηση που ανοίγεται επειδή δεν είμαστε μόνοι, επειδή είμαστε ομοούσιοι και όχι όχλος. Επειδή είμαστε πλήθος με ήθος Θεού. Αυτός, με την ενσάρκωσή του, έδειξε ότι δεν είναι «μοναδικός» και «αποξενωμένος», αλλά ο «πληθυντικός» μας προορισμός. Είναι πληθυντικός στην ανθρωπότητά μας, αφού γινόμαστε υποστατικοί και όντως ελεύθεροι μετέχοντάς Τον. Είναι Υπερούσιος μεταξύ ίσων. Γι’ αυτό η χριστιανικότητα δεν μπορεί να απαξιώσει την ιστορία. Η «μοίρα» της είναι να δίνει νόημα στην ιστορία και όχι να κάθεται πάνω στα συντρίμμια της που την προκαλούν των ανθρώπων τα διαφθορικά πάθη. Στα πάθη αυτά ποντάρουν οι «εξουσιαστές του Θεού», οι οποίοι μισούν τον Υπερούσιο μεταξύ ίσων και αδιαφορούν για τα δικαιώματά Του.

Αν, συνεπώς, ο όρος «Εκκλησία» δεν κατανοείται ως σύνδεση των ανθρώπων με την Ιστορία της Σωτηρίας, και κατανοείται -οπωσδήποτε εσφαλμένα- ως αναζήτηση της «σωτηρίας» μέσω της ιστορίας, τότε καταλήγει να γίνει παράρτημα της υγειονομίας, της δικονομίας ή όποιας άλλης –νομίας, εκεί δηλαδή που ο απρόσωπος ανθρωπισμός γίνεται με βία απάνθρωπος και διαιρετικός της εμπρόσωπης κοινωνίας των ανθρώπων.

Πηγή: diadromejournal.com